Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 10. Den 15. Februar 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 142.)

Til Hans Excellentze Daniel Dunklin, Guvernør over Staten Missouri.

Vi Undertegnede, Borgere af Republikken de Forenede Stater i Amerika, Indvaanere af Staten Missouri, og Hjemmehørende i Jackson County, Medlemmer af Christi Kirke, som Almuen kalder "Mormoner," troende paa Gud og tilbedende ham ifølge hans aabenbarede Villie, som indeholdes i den hellige Bibel, og Evangeliets Fylde, der indeholdes i Mormons Bog, og Guds Aabenbaringer og Befalinger formedelst Jesum Christum, vi i al Ærbødighed kundgjører:

At vi, Deres Supplikanter, efter at have kjøbt Land af de Forenede Stater, og af Staten Missouri, og af bemeldte Stats Indvaanere, for det Øiemed at opdyrke samme, og fredeligen nyde vore Rettigheder, Privilegier, Friheder og Religion, ifølge Statens og Nationens Regjerings Constitution og Love, har lidt uretfærdigen og ulovligen paa vor Eiendom, Person og gode Navn og Rygte, som følger:

Først i Foraaret 1832, i Nattens stille Timer begyndte nogle Personer at stene nogle af vore Huse og sønderbryde vore Vinduer, forstyrre os, vore Hustruer og vore Børn; og tillige, nogle faa Dage efter, sammenkaldte de et County-Møde for at raadslaa om Forholdsregler til at skaffe os bort, men efter nogen Forvirring iblandt dem selv, skiltes de ad uden at have udrettet mere den Dag end at true. Samme Aars Efteraar skete det, at de, eller hvem det var, afbrændte en stor Mængde Hø, der stod i Stak, og strax efter begyndte at skyde ind i somme af vore Huse, og til mange Tider at insultere med fornærmeligt Sprog.

For det andet, omtrent midt i Juli sidstleden, ja endogsaa før, begyndte de atter at kaste Teglsteens-Brokker paa vore Huse og indbryde vore Vinduer. Ved denne Tid, 18de Juli, cirkuleredes følgende Dokument:

"Vi Undertegnede, Borgere af Jackson County," osv. See 1. Aargang Nr. 3, Side 34.

Iblandt de Hundreder af Navne, der var under ovenstaaende Dokument, var:

Lewis Franklin, Arrestforvarer; Samuel C. Owens, County-Skriver; Russell Hicks, Deputeret-Skriver; R. W. Cummins, Indianer-Agent; Jonas H. Flournoy, Postmester; S. D. Lukas,

Oberst og Rettens Dommer; Henry Chiles, Prokurator; N. K. Olmstead, Dr. Med.; John Smith, Jurist; Samuel Weston, Jurist; William Brown, Politiembedsmand; Abner F. Staples, Capitain; Thomas Pitcher, Deputeret-Constabel; Moses G. Wilson, og Thomas Wilson, Kjøbmænd.

Løverdagen den 20de Juli sidstleden forsamledes der pludselig ved Raadhuset i Byen Independence, ifølge det foregaaende Dokument, imellem 400 og 500 Personer, som sendte Robert Johnson, James Campbell, Moses Wilson, Joel F. Chiles, Richard Fristoe, Abner F. Staples, Gan Johnson, Lewis Franklin, Russell Hicks, S. D. Lucas, Thomas Wilson, James M. Hunter og Richard Simpson til nogle af deres Supplikanter, nemlig: Edward Partridge, A. S. Gilbert, John Corrill, Isaak Morley, John Whitmer og W. W. Phelps og forlangte at vi skulde strax standse Udgivelsen af vort Tidsskrift og lukke Trykkeriet i Jackson County; og at vi, som Ældster af bemeldte Kirke, skulde enes om ufortøvet at flytte ud af Countiet. Vi bad om tre Maaneders Betænkningstid. De vilde ikke indrømme det. Vi bad om ti Dage. De vilde ikke indrømme det, men sagde 15 Minuter var det længste og vægrede sig ved at høre nogen Ræson. Conversationen blev naturligviis afbrudt.

De 400 eller 500 Personer begyndte da, som en Pøbelhob, at demolere eller sløife „W. W. Phelps og Cos." Bogtrykkeri og Vaaningshuus. Madam Phelps, med et sygt lille Barn og Resten af hendes Børn, tilligemed Møblerne i Huset, blev smidt ud af Dørene — Pressen sloges itu, Typerne strøedes omkring, Bogforraad, Møbler, Apparater og deslige blev for det meste ødelagt og Officinet revet ned, hvorved syv Arbeidere gjordes brødløse, og tre Familier blottedes for Subsistentsmidler.

Hele Officinets Tab, inclusive Standsningen af Aften- og Morgenstjernen, et Maanedsblad, og Missouris Avertissementstidende, et Ugeblad, var omtrent 600 Dollars, foruden de skadelige Resultater, der maa følge af deres Suspension.

Pøbelhoben gik da over til at demolere Forraadshuset og ødelægge „Gilbert, Whitney og Cos." Gods; men da Hr. Gilbert forsikkrede dem at Godset skulde indpakkes inden den 23de dennes, da holdt de op med at bedærve Gods, og begyndte at begaa personlig Voldsomhed. De tog Edward Partridge, Kirkens Biskop, med Magt fra hans Bopæl, og en Hr. Allen, og fravristede dem deres Kjoler, Veste og Hatte, eller lod dem selv klæde sig af, tjærede og fjedrede dem i Pøbelens Nærværelse foran Raadhuset. De fangede andre Medlemmer af Kirken for at behandle dem paa samme Maneer, men de undslap. Med græsselige Skrig og de mest gudsbespottende Ogenavne søgte de efter andre ledende Ældster, men fandt dem ikke. Da det var silde, saa hævede de indtil den 23de dennes.

Den 23de dennes, tidlig paa Dagen, forsamledes de atter til et Antal af omtrent 500, mange af dem armerede med Rifler, Dolke, Pistoler, Knipler og Pidske, eet eller to Compagnier ridende ind i Byen, bærende det røde Flag, atter opløftende det græsselige Skrig. De begyndte med at tage nogle af de ledende Ældster med Vold, erklærende det at være deres Hensigt at pidske dem med fra 50 til 500 Slag hver, at demolere deres Vaaningshuse og løslade deres Negere til at gaa igjennem vore Plantager og lægge vore Marker aabne for Ødelæggelsen af vor Afgrøde.

I dette John Corrill, John Whit-

mer, W. W. Phelps, A. S. Gilbert, Edward Partridge og Isaac Morley gjorde ingen Modstand, men tilbød sig selv som en Løsepenge for Kirken, villige til at hudflænges eller dø, dersom det vilde stille deres Vrede mod Menigheden, men blev forsikkrede af Pøbelen, at hver Mand, Qvinde og Barn vilde blive pidsket og hudflænget, indtil de var uddrevne af Countyet, eftersom Pøbelen erklærede, at de eller „Mormonerne" maatte forlade Countyet, eller de, eller „Mormonerne" maatte dø.

Pøbelen udvalgte dernæst en ny Committee, hvilken, med Edward Partridge, Isaac Morley, John Corrill, William W. Phelps, Algernon Sidney Gilbert og John Whitmer indgik følgende Aftale:

„En Overeenskomst" osv. See Side 140.

Den Skade, som deres Supplikanter har udholdt som Følge af dette Pøbel-Opløb og Aftale, er uberegnelig. Et stort Antal vindskibelige Indvaanere, som var afhængige af deres Arbeider for deres Underholdning, er bleven revne ud af deres Beskjæftigelse, og holdes saaledes ved Trudslerne af dem, der udgjør Pøbelhoben. (See deres Resolutioner, som de er publiserede i den vestlige Monitør). Naar man vurderer de Beskadigelser, som fra Begyndelsen til denne Tid har været Resultatet af hine ulovlige og umenneskelige Foretagender imod Deres fattige og forfulgte Supplikanter, da beløber det sig til mange tusinde Dollars. De fleste Haandværkeres Værksteder har været lukkede; to Grovsmedes Blæsebælge har været skaarne i Stykker; vor Kjøbmand, som De vil see af den foregaaende Aftale, har været forbudt at indføre eller bringe ind i Landet noget mere Gods, hvorved hans Forretning har været ruineret. Snart efter at ovenstaaende Aftale var gjort, somme af Deres Supplikanter skred til at gjøre en ny Lokalitet i Van Burens County mod Syden, men Indbyggerne i det County afsluttede en Overeenskomst med hverandre at drive os derfra, efter at vi havde begyndt at arbeide der; de truede os med at skyde vort Qveg og nedbryde vort Arbeide, og virkelig, „Rævene haver Huler, og Fuglene haver Reder, men vi har ikke et Sted at lægge vore Hoveder." Vi nødtes til at vende tilbage.

Siden Aftalen indgikkes, somme af vore Huse har været opbrudte, og Beboerne truede med at skydes, dersom de rørte sig; og tillige har somme af vore Huse været stenede.

Ogsaa, at siden nogle Publikationer har fremtonet i den vestlige Monitør og andre Blade, dadlende Pøbelens Opførsel, Anførerne har begyndt at true paa Livet, erklærende, at dersom nogen af Mormonerne forsøgte at faae Erstatning ved Loven eller paa anden Maade, for Charakteer, Person eller Eiendom, da vilde de komme til at dø!

Nu derfor, for os selv, som Medlemmer af Kirken, vi erklærer, at med Undtagelse af Fattigdom, hvilken er ikke endnu bleven til en Forbrydelse efter Landets Love, de Beskyldninger, som man har fremført imod os, og indeholdes i de ovenstaaende skrevne Dokumenter, og de i Pøbelens Fremfærd, som der er publiseret i den vestlige Monitør af 2den August, er, saavidt os bekjendt, usandfærdige. Med Hensyn til at indbyde fri Negre til at udvandre til denne Deel af Landet, og andre Sager med Hensyn til vort Samfund, see den 109de, 110de og 111te Side af Aften- og Morgenstjernen og Extra-Nummeret til samme, dateret den 16de Juli, hvilke er vedhæftede denne Ansøgning. Vor Stilling er kritisk; vi er beliggende paa de vestlige

Grændser baade af Staten og af de Forenede Stater, hvor Vovehalse kan begaa Overvold, ja endog Mord, og undkomme i nogle faa Minuter fra Rettens Magt; hvor de mest overgivne af alle Klasser fra næsten enhver Stat maaskee altfor ofte passerer til de mexikanske Stater, eller til Klippebjergenes fjernere Egne, for at undslippe Retfærdighedens Haand; hvor talrige Stammer af Indianere, nedsatte der af General-Regjeringen midt iblandt en skamløs Pøbels fordærvende Indflydelse, kunde ustraffede massakrere vore forsvarsløse Qvinder og Børn.

Paamindede ved vor elskelige Frelsers Bud, har vi, naar vi har været slaaet paa den ene Kind, ogsaa vendt den anden til; naar vi har været sagsøgte efter Loven, og man har taget vor Kjortel, saa har vi ogsaa givet dem vor Kappe; naar de har nødt os til at gaa med dem een Miil, vi har gaaet med dem to; vi har taalt de ovennævnte Pøbelopløb uden at knurre, men vi kan nu ikke med Taalmodighed taale dem længere; ifølge Guds og Menneskets Love har vi taalt nok. Troende, med alle hæderlige Mennesker, at naar som den skjæbnesvangre Tid skal komme, at den fattigste Borgers Person, Eiendom, eller Rettigheder og Privilegier skal trampes under Fødder af en lovløs Hob ustraffet, det Dieblik dyppes en Dolk i Konstitutionens Hjerte, og Unionen maa bæve. Forsikkrende os selv at ingen Republikaner vil tilstede Pressefriheden, Talefriheden og Samvittighedsfriheden, at bringes til Taushed ved en Pøbelhob, uden at oploste en hjælpende Haand for at frelse sit Fædreland fra Vanære, anraaber vi om Assistanze for at erholde vore Rettigheder, holdende os selv ansvarlige til Love i vort Fædreland, naarsomhelst vi overtræder dem.

Kjendende, som vi gjør, at denne Pøbelhobs Trusler i de fleste Tilfælde har været sat i Udøvelse, og kjendende ogsaa at enhver Officeer, civil eller militær, med ganske faa Undtagelser, har sat sit Liv og Ære i Pant paa at drive os ud af Countyet, døde eller levende: og troende, at Civil-Proces kan ikke føres uden Hjælp af den udøvende Magt; og ikke ønskende Blodet af vore forsvarsløse Qvinder og Børn at bestænke det Land, som engang har været bestænket med vore Fædres Blod, for at kjøbe vor Frihed, appellerer vi til Gouvernøren om Hjælp, bedende ham ved expres Proklamation, eller anderledes, at tilveiebringe et tilstrækkeligt Antal af Tropper, der med os kan være istand til at forsvare vore Rettigheder, saa at vi kan søge Skadeserstatning for Tabet af Eiendom, for Mishandling, for ilde Omtale, og om det er raadeligt, optage Forhør om Forræderi imod Regjeringen; for at Landets Lov ikke maa trodses, eller tilintetgjøres, men Fred gjengives vort Land osv."

Den 5te Oktober 1833 brød jeg op for at reise mod Østen og til Canada i Compagni med Ældste Rigdon og F. Nickerson, og ankom samme Dag til Lambs Kro, i Ashtabula; og den følgende Dag, Sabbaten, ankom vi til Springfield, medens Brødrene var i Forsamling, og Ældste Rigdon talte til Menigheden. En stor og opmærksom Forsamling blev der hos Broder Rudds om Aftenen, for hvilken vi aflagde vort Vidnesbyrd.

8de Oktober. Ældste Phelps og Hyde overrakte Ansøgningen fra de Hellige i Jackson County til Gouvernøren af Missouri, som gav dem det Svar, at Statens General-Advokat var fraværende, og naar han var kommen tilbage, vilde han underrette dem om hans Resolution, med Posten til Independence, hvorhen de strax vendte tilbage.

Vi forblev i Springfield indtil denne

Tid, da vi flyttede til Broder Roundys ved Elk Creek; og fortsættende vor Reise, om Aftenen den 9de ankom vi til en Kro, og den 10de hos Broder Job Lewis i Westfield, hvor vi mødte Brødrene ifølge foregaaende Bestemmelse, og talte til dem, eftersom Aanden gav os at udsige, hvorfor de var meget taknemmelige.

Idag, 10de Oktober, Ældste Williams skrev som følger fra Kirtland til de Hellige i Missouri:

Kiere Brødre. — Det er lang Tid siden vi har modtaget nogen Efterretning fra eder, undtagen et Brev med Broder Elliot fra Ældste John Whitmer, hvilket underrettede os om, at han havde skrevet fire Breve siden Ældste Oliver Cowdery afreiste, men vi har ikke modtaget noget af dem, heller ingen fra nogen Anden i Zion, undtagen eet fra Biskop Partridge, af 13de August, og har ikke havt nogen Underretning om Oprøret og Brødrenes Tilstand i Zion, som vi kan forlade os paa; og i Betragtning af at Fjenden har begyndt at opsnappe vore Breve, addresserer jeg dette til Mrs. Billings, tænkende, ved at gjøre saaledes, at I kan faae det.

Brødrene her er alle beskjæftigede med Herrens Værk, og gjør sig al mulig Umage for Zions Velfærd og for vor Igjenløsers store Sags Fremme. Strax efter Olivers Ankomst sad vi i Raad for at kjende hvad der skulde gjøres. Raadsforsamlingens Afgjørelse var, at Forholdsregler skulde strax tages for at søge Godtgjørelse ved eders Fædrelands Love, for eders Fornrettelser; der blev følgelig affendt to Sendebud for det Øiemed. (Lad dette være tilstrækkeligt, thi dette falder maaskee i Fjendens Hænder). Vi har ikke modtaget nogen Aabenbaring nu i lang Tid, og ingen skreven Aabenbaring om Zions nærværende Tilstand; men det har været aabenbaret til Joseph, og meddeelt mig af ham, at Brødrene i Zion skulde ikke sælge nogen af deres Arvelod, ei heller flytte ud af Countyet, undtagen de, som undertegnede Overeenskomsten om at flytte bort, og dersom det bliver fornødent for dem at flytte for deres personlige Trygheds Skyld, da lad dem veiledes ved Viisdom, og søge sig et Hjem, hvor Herren skal aabne Vei for dem.

Dersom Ældste Phelps nødes til at flygte der fra Stedet, da lad ham tage sin Familie og Ældste Cowderys Hustru, og komme til Kirtland, men ikke bringe nogen Ting med, undtagen hans Sengklæder og Gangklæder; og lad Ældste Gilbert udstyre ham med Midler til at dække hans Omkostninger; men det vilde ikke være hensigtsmæssigt for Ældste Phelps at komme, forudsat Udsigterne er gunstig for et Forlig, saa at de Hellige ikke nødes til at forlade Countyet. Vi kan ikke gjøre mere for eder end vi gjør; men vi har denne store Husvalelse, at Gud vil befri Zion, og stadfæste eder paa eders stedsevarende Arvs Land. Husker paa, at dette er alene for at prøve eders Tro, og den, som vinder og er bestandig indtil Enden, vil blive belønnet hundrede Fold i denne Verden, og i den tilkommende Verden arve evigt Liv; saa Brødre, I har stor Aarsag til at fryde eder, thi eders Forløsning stunder til:

Præsident Joseph og Sidney er ude paa en Mission, og vi venter dem ikke tilbage førend hen i November. De er reist ed nad Eriesøen til Niagara, hvorfra de venter at tage ind i Øvre-Canada, saa vidt som til Long-Point, og prædike paa alle de større Steder paa deres Vei.

Vi holdt et Raad imorges, angaaende at bygge osv. Det afgjordes ved Raadsforsamlingen, at vi skulde ophæve Templets Bygning i Løbet af Vinteren, fordi vi manglede Materialier; og at berede og gjøre alle Ting færdige for atter at

begynde tidlig i Foraaret. Vi kom ogsaa overeens om, strax at lægge Haand paa at opføre et Huus til Bogtrykkeriet, hvilket kommer til at være 30 og 38 i Brede og Længde paa Grunden; den første Etage at indrettes for Propheternes Skole denne Vinter, og den øvre Etage for Bogtrykkerpressen.

Oliver brød op for at reise til New-York den første i denne Maaned, paa Trykkeriets Vegne, med 800 Dollars. Der vil være saa mange Hænder beskjæftigede paa Huset, som der kan arbeide, og enhver Bestræbelse vil blive gjort for at sætte Trykkeriet i Virksomhed og publisere Stiernen, begyndende fra det sidst trykte Nummer; og at bestyres ved Oliver, (indtil en Leilighed tilbydes til at overføre den igjen til Zion, til at styres ved „W. W. Phelps og Co." som sædvanlig), og under Firmaet „F. G. Williams og Co." betitlet: de „Sidstedags-Helliges Sendebud og Advokat." Det er sandsynligt, at Stjernen vil blive befordret til Subskribenterne ved første December. Oliver har skrevet til eder for at erfare Subskribenternes Navne og Bopæl, og dersom I ikke har sendt dem, da ønsker vi eder at sende dem strax, at der ikke skal være noget Ophold, idet Bladene gaaer til Subskribenterne, saa snart de kan trykkes.

Biskop Whitney afgik ogsaa til New-York paa samme Tid for at gjøre Indkjøb til sin Krambod i Kirtland, med Penge nok til at betale begge Etablissementers Gjeld, og venter at bringe et større Forraad af Gods end paa nogen tidligere Tid. Saaledes seer I Guds Godhed og Barmhjertighed, idet han forsørger sine Hellige. Ikke een Uge førend Biskop Whitney brød op syntes Veien at være tilstænget, og 1000 eller 1200 Dollars var det meste han havde, og vidste ikke hvor han skulde faae det Beløb han manglede, men ved en mærkværdig Mellemkomst af det guddommelige Forsyn, udstyredes han med alt det han behøvede, derfor, lad os alle opløfte vore Hjerter i Taknemmelighed til Gud og prise hans hellige Navn, at han er en nærværende Hjælp i al Nødstid.

Vi har seet et Brev, skrevet til Søster Whitney i Nelson, der har en stor Deel at sige om Tungemaals-Gaven, og den Fortolkning hvilken var given ad Prophetiens Vei, nemlig, „at Zion vilde vorde befriet ved Domme;" og at visse navngivne Personer vilde gaa til saadanne og saadanne Steder iblandt Lamaniterne, og "store Ting vilde skee med dem;" og tillige, at to Lamaniter var i en Forsamling, og den følgende Prophet i var leveret til dem: — "at de var vore Venner, og at Herren havde sendt dem did; og Tiden vilde snart komme, naar de skulde antage Evangeliet;" og "at dersom vi vil ikke fegte for os selv, Indianerne vil fegte for os." Endskjøndt alt dette maaskee er sandt, saa er det dog ikke nødvendigt, at det skulde tales, thi det er af ingen Nytte til de Hellige, og her er en Tendents til at opægge Folket til Vrede.

Ingen tungetalet Prophet i skulde publiseres, og det af denne Aarsag: Mange, der paastaaer at have Fortolkningsgaven, er tilbøielige til at tage feil, og mon ikke give den sande Fortolkning af hvad der tales; derfor, stor Omhu skulde haves med Hensyn til denne Ting; men, dersom Nogen taler med fremmede Tunger et Formaningsord, eller af Lærdommen, eller Evangeliets Grundsætninger osv., lad det fortolkes til kirkelig Opbyggelse.

Naar I modtager dette Brev, ønsker jeg eder at skrive strax, og addressere eders Brev til David Elliot, Chagrin, Cuyahaga-County, Ohio, og sætte dette Mærke x, bag paa det, dersom I ønsker det ikke

opbrudt, og han vil befordre det til os; og I vil behage at nævne i eders Brev, hvor og til hvem vi skal addressere, og saaledes kan vi undgaa Opsnappelse osv. Eders i Kjerligheds Baand

F. G. Williams.

Paa denne Tid cirkulerede et ondt og snedigt Rygte, at Zion skulde udstrækkes saa langt østlig som Ohio, hvilket i en vis Grad gik ud paa at dele de Helliges Tanker, og det frembragte øieblikkelig en Ubestemthed om at flytte did ifølge Befalingerne; men Rygtet blev snart rettet og Brødrene vedblev at flytte til Zion og Kirtland.

Den 11te forlod vi Westfield og fortsættende vor Reise tøvede den Nat hos en Mand ved Navn Nash, en Vantro, med hvem vi ræsonnerede, men til intet Gavn; og den 12te ankom vi til Fader Neckersons, og jeg modtog da følgende "Aabenbaring," see P. B. 95de Afd.

Paa den følgende Dag Ældste Rigdon prædikede for en stor Forsamling hos Nickersons, og jeg bar Vidnesbyrd og Herren gav os sin Aand paa en mærkværdig Maade.

Mandagen den 14de. Fortsatte vor Reise til Canada og ankom til Lodi, hvor vi havde en Bestemmelse og prædikede om Aftenen til en lille Forsamling, og gjorde en Bestemmelse for Tirsdagen den 13de Klokken 10 Formiddag at være i det presbyterianske Forsamlingshuus. Timen kom, men Husets Opsynsmand vægrede sig ved at aabne Dørene, og Mødet var da forhindret. Vi tog strax bort, efterladende Folket i stor Forvirring, og fortsatte vor Reise indtil Fredagen den 17de, da vi ankom til F. A. Nickersons Huus i Øvre-Canada, havende passeret igjennem et deiligt, veldyrket Land, efter at vi havde indtraadt i Provindsen, og havde havt mange særegne Følelser med Hensyn til baade Landet og Folket. Vi modtoges venligen hos Nickersons.

Søndag Morgen, den 19de, Klokken 10 mødte vi med en opmærksom Menighed i Brantfort; og den samme Aften en stor Forsamling i Mount-Pleasant, hos Hr. Nickersons. Folket gav godt Agt paa hvad der taledes.

Tirsdagen den 21. Vi gik til Landsbyen Colburn; og endskjøndt det sneede stærkt, tændte vi Lys og holdt et Møde Onsdag Aften, og opponeredes offenlig af en Wesleyaner-Methodist. Han var meget larmende, men viste stor Mangel paa Fornuft, Kunskab og Viisdom, og gav os ingen Anledning til at svare.

Den 23de. I Hr. Bemans Huus i Colburn, hvorfra vi reiste den 24de til Waterford, hvor vi talte til en lille Forsamling, thi der var Regn; derfra til Mount-Pleasant, og prædikede til en stor Menighed den samme Aften, medens Nickerson og hans Hustru erklærede deres Tro paa dette Værk, og begjærede at døbes. Stor Opvækkelse herskede paa ethvert Sted vi besøgte.

Den 25de. Prædikede i Mont-Pleasant; Folket var meget ømhjertet og andægtigt.

Søndagen den 26de. Jeg prædikede til en stor Mængde i Mount Pleasant, hvorefter jeg døbte tolv, og paa Andre var der gjort dybt Indtryk, og de ønskede atter et Møde, hvilket jeg bestemte til den følgende Dag.

Den 27de. Om Aftenen, Brødsbrydelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave og for Confirmation, idet vi havde døbt to til. Aanden var given i stor Kraft til Somme, og Fred til Andre.

Den 28de. Efter at have prædiket om Formiddagen, døbte jeg to og konfirmerede dem strax paa Stedet ved Vandet. Iaftes ordinerede vi E. F. Nickerson

til en Ældste; og een af Søstrene annammede Tungemaalsgaven, hvilken kom de Hellige til at fryde sig overmaade.

Omtrent dette Datum modtog Brødrene i Zion følgende Meddelelse fra Gouvernør Dunklin, som Svar paa deres Ansøgning af 28de September:

Jefferson Stad, Exekutiv-Departementet,
den 19de Oktober 1833.

Til Edward Partridge, W. W. Phelps, Isaac Morley, John Corrill, A. S. Gilbert, John Whitmer og Andre:

Eders Memorial, hvori I ansøger om min Mellemkomst imod Voldsomhed, der har truet eder, og Godtgjørelse for Forurettelser, der er tilføiet eder ved en Deel af Borgerne i Jackson County, har vi modtaget, og tilbørligen overveiet dets Indhold. Jeg skulde ansee mig selv uværdig af den Tillid mine Medborgere har beæret mig med, monne jeg ikke hastigen anvende alle de Midler, som Konstitutionen og Lovene har henstillet til min Raadighed, til at afværge de Ulykker, som I trues med.

Vores er en Regjering af Love; til dem vi alle skylde Lydighed; og deres trofaste Administration er den bedste Garanti for Nydelsen af vore Rettigheder.

Ingen Borger, eller Antal af Borgere, har Rettighed til at tage Opreisningen for deres Fornærmelser, enten de er virkelige eller indbildte, i deres egne Hænder. Saadan Opførsel leder til at tilintetgjøre selv det menneskelige Samfunds Existenze, idet den kuldkaster den Grundvold, paa hvilken det er grundfæstet. Jeg er uvillig til at overbevise mig om at nogen Deel af Missouri-Statens Borgere har saaledes tabt Betydningen af disse Sandheder, at der vilde behøves Udøvelse af Magt, for at faae dem til at have Agtelse for dem.

Efter at have raadført mig med General-Advokaten, og øvet mit bedste Skjønnende, vil jeg nu raade eder at forsøge Lovenes Kraft. Eders Kredsdommer er en Bevarer af Freden: dersom nogen af eder aflægger edeligt Vidnesbyrd for ham om at eders Liv trues, og at I troer eder i Livsfare, det vil være hans Pligt at lade Forbryderne hæfte og tvinge dem til at holde Fred. Fredsdommerne i deres respektive Countyer har den samme Authoritet, og det er deres Pligt at udøve den. Lad da denne være eders Fremgangsmaade: anskaffer en Arrestbefaling, tilstiller den til den beskikkede Embedsmand, og det Experiment vil være som en Prøvesteen, om Love kan fredelig overholdes eller ikke. Ifald de ikke kan det, og den Kjendsgjerning officielt notificeres til mig, da bliver det min Pligt at tage saadanne Skridt, som vil iværksætte en nøiagtig Udøvelse af Lovene.

Med Hensyn til de Forurettelser I har udholdt ved Bedærvelsen af Eiendom osv., da er Loven til Godtgjørelse; jeg kan ikke tillade mig selv at betvivle, at Retterne jo vil være aabne for eder, ei heller at I vil have Vanskelighed ved at skaffe lovmæssige Advokater til at paatale eders Sag for hvad Skade I har lidt.

Ærbødigst
Eders lydige Tjener,
Daniel Dunklin.

Til
W. W. Phelps, Esq., Independence, Mo.

Strax efter Modtagelsen af Gouvernørens Brev, begyndte Kirkens Medlemmer i Almindelighed (endskjøndt de havde ligget ledige siden Optøiet i Jali) at arbeide som sædvanlig, og at bygge og sætte deres Huse, Haver osv. i Orden.

Tirsdagen den 29de Oktober tog vi afsted fra Mount Pleasant paa vor Tilbagereise til Kirtland, og ankom til Buffalo den 31te.

Medens vi saaledes fortsatte vor Reise, var Brødrene i Zion travlt beskjæftigede

med at opfinde Midler, for at raade Bod paa deres Ulykker; og efter at have raadslaaet med fire Prokuratorer fra Clay County, dernæst at have mødt for Retten i Independence, modtog de fra dem følgende Brev samme Dag, som det var skrevet; hvilket jeg vil heelt afskrive, for at det Princip, ved hvilket Prokuratorerne i denne Slægt fremdrives, kan optegnes, saavel som de Vanskeligheder de Hellige havde at imødegaae, ved at iværksætte hvad Gouvernøren skrev:

"Independence, d. 30. Oktbr. 1833.

"Gentlemen. — Den første Ting, der er nødvendig at gjøres under vore Omstændigheder er, at komme paa det Rene med og fastsætte hvor stort Salarium der bør betales, og at sikkre Indbetalingen deraf ved de nødvendige Dokumenter; og dernæst paahviler os det Ansvar at give Raad. Vi arbeider nu under alt det Ufordeelagtige af det vi indlader os paa, uden nogen af dets Fordele; det tilkommer derfor os at vide, om vi kan komme overeens med Hensyn til Salariet eller ikke; og at vi tilmed skulde betales overeensstemmende med den Stilling, hvori vi sætter os. Vi har havt en betydelig udstrakt Praxis her iblandt disse Folk, og naar vi indlader os med eder, maa vi vente at tabe Størsteparten af den, hvilket vil være et betydeligt Tab for os alle; desuden, den Summa her omhandles maa være meget betydelig, og den omhandlede Summa i Almindelighed være Salariets Maalestok. Idet vi tager alle disse Materier i Betragtning, foreslaaer vi eder at komme til os med alle de Processer De ønsker at føre, og vi besørger dem allesammen heelt igjennem for den Summa 250 Dollars pro Persona, som udgjør for os alle fire den Summa 1000 Dollars.

"Dette synes maaskee at være en stor Sum til Salarium for Prokuratorer i dette Land, men de heri indviklede Omstændigheder gjør det nødvendigt. Denne Materie maa man allerførst bringe i Orden, og dernæst for nærværende Tid give saadanne Raad, som Viisdom synes at diktere, og som kan være nødvendigt for eder, og i rette Tid vil vi føre Processerne. Dersom I synes om dette Forslag, vil I behage at exeqvere Gjældsforskrivninger, og sende dem til os; og dersom I ikke samtykker deri, behag at underrette os strax derom i et Brev, thi vi kan efter al Sandsynlighed engageres paa Modstandernes Parti. Dog foretrækker vi at føre eders Processer, efter som Pøblen har truet os, vi ønsker at vise dem, at vi ikke bryder os om deres tomme Skryderier.

(Undertegnet) Wood,
Reese,
Doniphan og
Atchison."

Som den sidste Tilflugt, antog Brødrene dette Forslag, og Brødrene Phelps og Partridge gav deres Gjældsforskrivning af eet Tusinde Dollars, endosseret af Gilbert og Whitney. Ikke saasnart havde denne Nyhed udbredt sig iblandt Pøblen, førend den begyndte at stimle sammen og berede sig til en Batallie.

Fredagen den 1ste November 1833, Kl. 8 Formiddag, forlod jeg Buffalo, og fandt min Familie havde det godt, overeensstemmende med Herrens Forjettelse i Aabenbaringen af 12te Oktober, for hvilket jeg takkede min himmelske Fader.

Torsdagaften, den 31te Oktober, gav de Hellige i Zion tilstrækkelig Beviis paa, at intet Pant, skriftligt eller mundtligt, var længer til at agte paa; thi den Aften skete det, at imellem 40 og 50 Personer i Tal, mange af dem bevæbnede med Bøsser, skred frem imod en Green af Menigheden vesten for Big-Blue-River, og rev Taget af og tildeels sløifede ti

Vaaningshuse; og midt iblandt Skrig og Raab af Qvinder og Børn, slog og mishandlede de adskillige af Mændene paa en vild og barbarisk Maade, og med deres græsselige Trusler skræmmede Qvinder og Børn ud i Orken. Saadanne Mænd, som kunde undslippe, flygtede for at redde deres Liv; thi meget faa af dem havde Vaaben, ei heller var de samlede; og de truedes med Døden, dersom de gjorde nogen Modstand; derfor, Saadanne, som ikke kunde undkomme ved at flygte, blev overdængede med Stene og pryglede med Geværkolber, Kjeppe osv.

Fredagen den 1ste November kom Qvinder og Børn ud fra deres dunkle Tilflugtssteder, for med hjerteskjærende Angst at skue hvorledes en samvittighedsløs Pøbelhob havde raset, samt deres Ægtemagers saagodtsom sønderslidte Legemer, og deres nedrevne Huse, og noget af deres Huusgeraad var borte. Huusvilde og ubeskyttede ved den borgerlige Lovs Kraft i Jackson County; den ublide Novembermaaned ligesom stirrende dem i Ansigtet og lydeligen forkyndende at en haard Vinter nærmede sig; Pøblens vedvarende Trusler, at de vilde uddrive enhver "Mormon" af Countyet, og Manges Uformuenhed til at flytte, fordi de var saa fattige, alt dette foraarsagede en ubeskrivelig Hjerteangst.

Fredag Aften, den 1ste November, foretog et Parti af Pøblen sig at angribe en Green af Menigheden paa Slætten, omtrent 12 eller 14 engelske Mile fra Landsbyen.

To af dem var udsendte iforveien som Spioner, nemlig: Robert Johnson og Een ved Navn Harris, armerede med Bøsser og Pistoler. De opdagedes af nogle af de Hellige, og uden at den mindste Fornrettelse var gjort mod dem, slog bemeldte Johnson Parley P. Pratt med sin Geværkolbe over hans Hoved; hvorefter de blev grebne og satte i Varetægt indtil om Morgenen; og man troede, at derved forebyggedes et almindeligt Angreb af Pøblen om Natten. Om Morgenen løslodes de uden at de led den mindste Fornærmelse.

Den samme Aften begyndte et andet Parti i Independence at stene Husene, indbryde Døre og Vinduer, fordærve Møbler osv. Den Tilbygning af Teglsteen, der var bygget til A. S. Gilberts Vaaningshuus, blev tildeels revet ned denne Nat, og Vinduerne paa hans Bolig blev slaaet ind med Teglsteensstumper og Stene, medens en fremmed Mand laa syg af Feber i hans Huus.

Den samme Nat blev tre Døre paa de Herrer Gilbert og Whitneys Krambod itusslagne, og efter Midnat laa Varerne spredte omkring paa Gaderne, saasom, trykte Bomuldstøier, Tørklæder, Shawler, Kammerdug osv. Et udskikket Sendebud kom fra Landsbyen efter Midnat til en Deel af deres Mænd, som havde samlet sig omtrent en halv Miil fra Landsbyen, for at bevare Livet, og berettede, at Pøbelen rev Huse ned og slængte Krambodens Vare omkring paa Gaden. Den største Hob af Pøbelen flyede da dette Compagni lod sig tilsyne.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

En Tour til England. Vort Besøg i England, og det at kunne ledsage det sidste Selskab af de udvandrende Hellige herfra til Liverpool, var os en

sand Fornøielse og en sand Forfriskning, efter at have arbeidet Nat og Dag paa Emigrationens Anliggender, og vi tænkte, at en kort Beretning om Reisen osv., vilde ikke være uinteressant for vore Læsere. Vi forlod Kjøbenhavn den 26de om Eftermiddagen med Dampskibet Eideren, idet en uhyre Mængde Mennesker var kommet ud for at see os afreise; men der herskede efter Omstændighederne baade Orden og Taushed. De Hellige var glade ved at forlade deres Fødeland for at søge et nyt Hjem i det fjerne Vesten og deeltage i Herrens Huus's Velsignelser og blive dygtiggjort og beredt til at bo med de Retfærdige paa Jorden. Vi ankom lykkelig til Kiel næste Morgen aarle, hvor de Reisende blev ført til et godt Sted, hvor de maatte tøve til den 30te, under hvilket Ophold de fordrev Tiden ved Haandarbeide, Læsning, Sang og Bøn og var flere Gange samlet til Gudstjeneste eller for at faae Underviisning. Bestandig Fred og Enighed. Vi reiste paa Jernbanen fra Kiel til Glückstadt, hvor de maatte vente til den 7de Januar, fordi Havnen og Floden var tillagt med Iis. De Reisende var taalmodige, og uagtet de blev opholdt og ønskede at fortsætte deres Reise, de hverken knurrede eller klagede over Guds Styrelse, men derimod fastede og bad til Ham, at der maatte aabnes Udvei for dem, hvilket ogsaa skete til deres Glæde og Tilfredshed. Medens de laa der, var de forsynet med en god Sal og havde det saa godt, som Omstændighederne tillod. De brugte Tiden som før, fredeligt og stille, vidende for vist, at de var saa langt paa deres Reise. Omtrent Kl. 6 om Morgenen den 7de gik vi ombord paa Dampskibet Transit. Der var betydelig Iis i Floden, men vi kom godt igjennem den og havde en meget heldig Overfart over Nordsøen og landede i Hull den 9de omtrent Kl. 3 Eftermiddag, hvorpaa vi afreiste omtrent Kl. 6 samme Dag med Extratog paa Jernbanen til Liverpool, hvor vi arriverede Kl. 2 næste Morgen, næsten alle vel; dog var der nogle Børn, der leed af Forkjølelse. De Reisende fik et beqvemt Opholdssted, hvor de nød Kost og Logi indtil de gik ombord. Under dette Ophold blev de prøvet derved, at deres Børn formedelst Forkjølelse fik Feber og 22 af dem døde, tilligemed to Voxne. Disse, som saaledes maatte miste deres Nærmestpaarørende, bar deres Skjæbne med den Taalmodighed, der udmærker Guds Børn.

Selskabet gik ombord paa Benjamin Adams den 22de, blev synet af Doktoren den 24de, da han erklærede femten uskikkede til at reise med, hvorfor de blev bragt iland paa Hospitalet for siden at sendes til Ny Orleans, naar de blev vel nok. Benjamin Adams seilede den 28de. Da vi havde gjort alt hvad der stod i vor Magt for de Helliges Befordring, aflagde vi et kort Besøg iblandt de Hellige i England, med den Fornøielse at tale til deres forsamlede Mængder i Birmingham og Hull, og havde mange behagelige Øieblikke og nød af deres Gjestfrihed, hvorved vi følte en stor Forfriskning baade i Legeme og Aand; og som Pligten nu kaldte os til vor Virkekreds igjen, gik vi ombord i Dampskibet Emperor den 2den Februar om Aftenen og afgik omtrent Kl. 8, havde en meget behagelig Overfart over Nordsøen og arriverede i Hamborg den 4de omtrent Kl. 9 om Aftenen, og tøvede hos Ældste G. C. Reiser, som forestaaer den tydske Mission, og kom med os, og da det blev for sildig til at reise om Mandagen den 6te, saa maatte vi vente til den 8de, da vi tog ad Jernbanen til Kiel og laa der om Natten, afreiste med Dampskibet Eider den 9de Kl. 12 og kom lykkelig og vel til Korsøer Kl. 9 om Aftenen, tog Extravogn til Roeskilde, hvor vi arriverede den 10de, Kl. 9, efter

at have kjørt hele Natten i meget strængt Veir, afreiste med Banetoget Kl. 12½ og kom til Kjøbenhavn omtrent Kl. 2, taknemmelig til vor himmelske Fader for en lykkelig Tilbagekomst og for Helsen og at finde Ældste Hansen ved god Helsen og godt Mod, atter at nyde hans Selskab, som har arbeidet saa tro for Sandhedens Sag, og med hvem vi venter at vedblive vort Arbeide i Forening til Gavn for Menneskene, indtil Guds Forsyn ordner det anderledes. Som altid ønsker vi det maa gaa alle de trofaste Hellige vel, og Enhver, der er oprigtig af Hjertet, bedende Gud at velsigne eder for evig.

Til de Hellige.

Kjøbenhavn den 4de Febr. 1854.

Kjere Brødre og Søstre. Idet jeg atter adlyder Aandens Drift til at skrive nogle Ord til eder efter apostolisk Viis, beder jeg min Fader i Himlen i vor Herres Jesu Christi Navn, at give eder Naade til at forstaae hvad I læser, samt til ikke at forarge eder over mit Sprogs Ufuldkommenhed, men bære over med mine Feil, dersom I finder nogen.

Uagtet jeg ikke er personlig kjendt med eder alle, saa strækker mit Kalds Pligter sig dog til eder alle, hvilket jeg føler især i denne Tid, da jeg i visse Henseender staaer ligesom ene, dog ingenlunde forladt, hverken af Herren eller af Brødrene; og jeg haaber herved at overbevise eder om, at jeg har ikke forglemt eder, men kjender nogenlunde eders Kaar baade aandelige og timelige, enten I har Fred eller lider Forfølgelse, eller I lider under adskillige Fristelser.

Der er Nogle, der har forladt Saliggjørelsens trange Sti og er gaaet tilbage til deres Eget. I Elskelige, vogter eder for Saadanne, eller rettere sagt, for deres forføriske Tale og fordreiede Lærdomme og tragter hellere efter **Guds Rige og dets Retfærdighed,** idet I grunder paa hans Lov Dag og Nat, at I maa voxe og trives af den uforfalskede Mælk. Dersom I gjøre dette i sand Ydmyghed og med Tro og Bøn, da vil eders Bygning ikke kunne fordærves ved nogenslags Prøvelse, hverken ved Vold eller ved List.

De Prøvelser, der skeer igjennem disse, som vi elsker og agter mest, synes i Almindelighed at være iblandt de strængeste. Jesus sagde: „Vel er det fornødent, at Forargelser skulle komme; men vee den, ved hvilken de kommer," osv. Det staaer altsaa i Guds Haand at handle med Overtræderen saasom han vil, og han vil vistnok handle retfærdigt i alle Sager. — Hvorledes gik det David, hvem han elskede saa høit? — Hvorledes gik det Judas Ischarioteš? — Lader os da ikke sørge ei heller dømme, men hellere see til os selv, at ikke vi tager feile Skridt, medens vi bekymrer os om Andre, fordi de ikke vandre ret. Enhver skal faae Løn for sine Gjerninger, enten de er gode eller onde. Lader os derfor alle som een stræbe fremad paa Veien til Fuldkommenhed, og ikke ændse Djævelens mangehaande Anslag, som stilles for os paa alle Kanter i mange forskjellige Skikkelser og Farver for om muligt at lede os paa Afveie og føre os bort fra Lyset til Fordærvelse.

Efterhaands som Guds Børn bliver stærke formedelst Erfaring og Prøvelse, saa vil de møde nye Prøvelser, og derfor er det nødvendigt for dem altid at bede og ikke blive træt; ei heller bør de bede tvivlende, men troende at de skal faae det, der er dem gavnligt, af den kjerlige Fader, som giver gjerne og uden at bebreide, og som sendte sin eenbaarne Søn som et Forsonings-Offer for Syndere, som vil omvende sig. Saa lader os huske paa, at vi netop lever paa de Tider, da Himmelens Gud vilde "handle underligt, ja paa det Underligste;" — en Tid, da mange Ting skal skee, som vil forbause Menneskene — og husker paa, at det er Ham, der opretter Riget i disse sidste Dage, og det vilde være høist ubilligt at forvente, at hans Fjende ikke skulde forsøge paa at forhindre dette Værks Fremgang ved alle mulige Midler og Maskinerier. Seer da til at I samler Kundskab og bliver **forstandige,** ved Tro, ved Læsning, og af alt hvad I seer og hører rundt omkring eder dagligen, dog uden at besmittes. Om I da drager til Zions Land, (som forstandige Mennesker, vidende hvad I har bygget paa), da vil I ikke finde eder skuffet i eders Forventninger, saasom Nogle, der har vandret did i Vantro, med vrange Begreber og verdslige Interesser, og er bleven til Fjender af Christi Sag. Jeg ønsker I skulde være forstandige og ikke tænke at en saadan Reise kan udføres aldeles i Mag uden nogen Prøvelse, eller at Jorden histovre vil yde sin Afgrøde uden at den dyrkes. Der er ingen sand Glæde at finde nogensteds, hverken her eller der, hverken paa Jorden eller i Himlen, uden Arbeide. Dovenskab hører til Mørket. Guds Riges Opbyggelse er en Lysets Gjerning, og dertil behøves et Folk, som ikke er bange, søvnigt, karrigt eller egensindigt; og, mon den Almægtige være afhængig af os? — mon han behøver at tigge os om at udføre hans Arbeide? Skulle han ikke kunne opreise sig et andet Folk, der vilde gjøre hans Villie uden Knur, lige saa godt som vi? — Mine Elskelige, gjør ikke eet Skridt, uden med en levende Tro og med Besindighed.

Brødre, befatter eder ikke med det, som I ikke veed er for eder; — tænk ikke at alt, hvad der ei er forbudet, er tilladt. Gjør ikke Løfter, som I ikke har god Grund til at tro I kan holde, og allermindst saadanne, som ikke er eder tilladt at gjøre. (Her er altsaa en Lov, og en Lovs Overtrædelse paafører Straf, skriv det paa eders Hjertes Tavle). Vogter eder for Snarer paa ethvert Sted, saa skal Herrens Engle være eder til Hjælp, at I ikke skal falde, end ikke om I skulde snuble; du skal staa fast der, hvor din Forgænger maaskee faldt, dersom du er agtpaagiven og gaaer frem med Forsigtighed. Den derimod, som er nagtsom eller mener sig at være viis og forstandig nok til ikke at blive bedragen, vil staa Fare for at falde, og hvo veed, om han vil nogensinde komme til Opreisning igjen. Dette være nok for de Forstandige, og Daare behøver jo ingen at være.

Ingen skulde rose sig af sine gode Gjerninger, ei heller burde Nogen prale af hvad de har lært ved en daarlig Vandel, men hellere med et sønderknust Hjerte takke Herren deres Gud for hans Naade og Barmhjertighed mod sine faldne Skabninger.

Qvinden er Manden en uvurdeerlig Gave og Velsignelse af Gud, hvorfor han burde betragte hende som saadan, og ikke lade hende være hans "Herskerinde," ei heller kalde sig hendes "hengivne," men hellere være den hengiven, som er over os i Magt og i Værdighed. Den Mand, der lader sig beherske af sin Hustru,

udelukker baade sig og hende fra den evige Ophøielse i Guds himmelske Rige, hvilken alene kan opnaaes ved stræng Lydighed mod hans Lov. Lige saa urigtigt og Gud mishageligt er det, naar Manden gjør sin Hustru til Træl under sig eller paa nogen Maade misbruger den Magt og Myndighed, der netop er ham anbetroet til deres Velsignelse, som er ham given at være et Hovede for. Sandelig siger jeg eder, dersom han ønsker deres Selskab i den evige Salighed, da maa han lære og gjøre sine Pligter, medens han er her. Her skal vi prøves og beredes, og Tiden er kort. Mon det være tidsnok i Opstandelsen at kjøbe Olie? Mon det da være tidsnok at tænke paa Retfærdighed?

Kunne I tænke eder Noget mere kjert og ønskeligt, end atter at blive samlet med dem, hvis Selskab har gjort eder Livet sødt, medens I var her? Forestiller eder, om I kan, et saadant Møde, en saadan Gjenforening af Mand og Hustru, Forældre og Børn; ligemeget naar de er hensovede, ligemeget hvor deres Støv har ligget.

Vort Legeme er kommet af Jorden og hører den til, og hvor gjerne ville vi ikke leve paa den igjen, naar den er bleven befriet fra sin Syndebyrde. Salige er de Sagtmodige," siger Frelseren, „thi de skal **arve Jorden.**" En saadan Salighed er ønskelig at faae Deel i, og jeg troer ikke, at den algode og kjerlige Gud vil negte en eneste Sjæl Adgang dertil, som itide vil adlyde hans Røst og i al Sagtmodighed vandre ad den Vei, som hans Ord betegner og hans Aand er villig til at belyse.

Det er visselig en god Lignelse, at ligne Guds den Hellig Aands Veiledning ved en Lygte paa vor Sti; thi den lyser for os Trin for Trin paa vor Vandring gjennem dette tykke Mørke af Synd og Vantro, som omgiver os i denne Verden, og lader os ikkun skimte Fremtidens store Begivenheder og den tilkommende Verdens Kræfter og Herlighed, (eller som Paulus siger, „vi seer som i et Speil,") hvilket er nok til at give os Mod til at **gaa frem,** vidende, at vi med hvert Skridt kommer nærmere til Maalet. Vilde det ikke være godt at kunne sige: min Rigdom er der, hvor hverken Tyve kan indbryde og stjæle den, eller Møl eller Rust fortære den. Lader os da bekjende, at alt hvad vi eier er ikkun et Laan fra Herren, ved hvis rette Brug vi skal gjøre os værdige til hans Naade.

Herren har ogsaa sagt, „Salige er de Barmhjertige, thi de skal vederfares Barmhjertighed;" værer derfor ikke ubillige i eders Fordringer mod en Synder, som gjør en sand Omvendelse. Vogter eder for den blinde, ligesom tøileløse, Nidkjerhed for Retfærdighedens Sag, (som den vil hedde), som og for den utidige Medlidenhed, som saa ofte indfinder sig; thi begge Dele har nedstyrtet Mange fra høie Steder ligesom de Gergeseners Sviin blev nedstyrtet i Havet.

"Salige er de Rene af Hjertet, thi de skal see Gud." Disse er ogsaa Jesu egne Ord.

Os er bleven lært, at Zion betyder „De Rene af Hjertet." Altsaa, om vi skal tilkomme dette Navn, da har vi bestandig noget at gjøre med os selv, idet vi med Frygt og Bævelse for Herrens hellige Aasyn stræber at rense os og holde os rene fra alt hvad der er ureent. Det er de Rene af Hjertet, der vil kunne taale Herrens Tilkommelse, naar hans hellige Majestæts Herligheds Glands skal skinne fra Østen og indtil Vesten paa den Dag, der skal brænde som en Ovn, da

de Ugudelige skal være som Halm, og ikke lades hverken Rod eller Qvist. Tænk ikke jeg er for stræng; jeg veed at det gjelder mig saavelsom eder, men jeg veed ogsaa, at vi kan om vi vil. Gud give os Naade dertil.

Af sexten Brødre, som blev udsendt fra Storesaltsøstad ved Generalconferenzen i October 1849 til forskjellige Lande i Europa, er jeg nu den eneste, som endnu er ude paa Missionen; men enten jeg snart eller seent bliver afløst, og kan vende hjemad, det bør være lige meget, saa længe Guds Villie skeer; men i al Fald vil jeg bede om eders Bistand, idet I ihukommer mig for vor himmelske Faders Throne i eders Bønner med Kjerlighed og skjenker mig den Tillid, som er fornøden for mig i Forhold til mit Kald; og jeg vil stræbe at tjene tro indtil Enden, saa at jeg kan forlade mit Fædreneland uden nogen retfærdig Bebreidelse af eder eller nogen af mine Medmennesker i disse Riger, men med en god Samvittigheds Overbeviisning, at jeg, som et skrøbeligt Menneske, har stræbt formedelst Naade at udrette mit Ærende efter min himmelske Faders Villie, hvem jeg beder om Tilgivelse for mine Feil i vor Herres Jesu Christi Navn, og ham tilkommer Æren og Prisen baade nu og i al Evighed; Amen.

Eders i Herren forbundne Broder og Tjener
P. O. Hansen.

En Lovsang.

Mel. Du, du boer i mit Hjerte osv.

O Gud! Dig vi tilbede!
Dig, Dig! lovsynge vi!
Aanden Hjerterne lede,
Og føre Bønnen og Sangen til Dig.
:,: Ha—le—lu—jah!

Naar vi Din Gjerning betragte,
Fyldes vort Hjerte med Lov
Til Dig, hvis Engle os bragte
Sandheden, Lyset, den himmelske Lov.

Almagt Din Throne befæster;
Viisdom er Skabelsens Lov;
Retfærdigheden sig strækker
Saavidt som Firmamentet det naaer.

Herlig skuer mit Øie
Stjerner paa Himlen den blaa,
Funklende i det Høie; —
Gudernes Sønner throner derpaa.

Himlen spreder Din Ære;
Jorden klæder Du skjøn;
Luftens vingede Hære
Istemmer selv Dig en Lovsang saa skjøn.

Englene for Din Throne
Frembær vort Offer, vor Bøn.
Ved Din høire Haand throner
Vor Igjenløser, Din eenbaarne Søn.

Zion, syng Hosianna!
Zion, lovsyng Din Gud!
Thi han vil Dig annamme,
Jesus Din Konge, Du selv er hans Brud.

Sandheds-Ordet forkynder
Sabaths-Hvilen saa stor.
Da skal den, som ei synder,
Bygge og plante i tusinde Aar.

Frederiksstads Arrest i April 1853.

J. A. Ahmansson.

Indbetalt til Contoret siden den 1ste Februar.

A. P. Trane	24	Rbd.	"	Mk.	"	Sk.
J. P. Folkmann	10	—	"	—	"	—
P. Hansen	3	—	"	—	"	—
J. A. Wippert	34	—	1	—	"	—
H. Hansen	6	—	5	—	13	—
O. Larsen	2	—	"	—	"	—
M. Olsen	4	—	"	—	8	—
Summa	84	—	1	—	5	—

Trykfeil.

Nr. 9, Side 138, 2den Spalte, 26de Linie, deres, læs: vores.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Redactørens Contor i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.